

Taigo en de vreemde man

Wij zaten samen met Taigo in onze tuin en aten een ijsje. Ik zat op de bank naast mijn zwembadje en Taigo zat naast mij. Hij keek naar mij en mijn lekkere ijsje en druppels water kwamen uit zijn mond. Hij wilde ook een ijsje, hij kreeg een beetje van mij. Ik deel altijd graag iets lekkers met mijn vrienden.

Onze mama kwam naar de tuin.

‘Marie,’ vroeg mama, ‘willen we naar het bos gaan wandelen?’

‘Ja, mama! Taigo, jij wilt toch ook wandelen?’ vroeg ik aan Taigo.

Zodra Taigo dat hoorde, begon hij te blaffen, te springen en te kwispelen als een klein paardje. Ik liep snel binnen om mijn gezicht en handen te wassen; mijn vingers plakten aan elkaar van het ijsje. Taigo liep achter mij aan. Wij waren klaar voor onze wandeling.

Er waren niet zoveel mensen in het bos. Taigo liep vrolijk voor ons uit.

‘Niet zo snel, Taigo,’ bleef mama zeggen.

Taigo wandelt graag in het bos. Hij ruikt bijna alles op zijn weg. Zo weet hij wie hier net gepasseerd is. Mijn mama zegt dat Taigo heel goed kan ruiken.

Taigo kende de weg al goed. Hij liep naar het café. Er is een groot café en een grote speeltuin in het bos en er spelen altijd veel kinderen in de speeltuin. Mijn mama bestelde voor mij een Fristi en voor Taigo water.

Ik ging eerst naar de zandbak om met de andere kinderen in het zand te spelen en Taigo bleef naast mijn mama liggen. Het was warm, en hij wilde eventjes rusten na de wandeling. De kinderen bouwden een zandkasteel. Ik hielp direct mee.

We waren allemaal bezig met bouwen toen er een vreemde man naar ons kwam en mij vroeg of ik een snoepje wilde.

‘Je bent zo’n lief, schattig meisje,’ zei hij. *‘Wil je een snoepje? Ik heb een lekker snoepje voor jou.’*

‘Nee, dank u,’ antwoordde ik beleefd, zoals mijn mama mij geleerd heeft. Mijn mama zegt altijd dat ik beleefd moet zijn.

Natuurlijk wilde ik een snoepje. Ik eet graag snoepjes, maar van mijn mama mocht ik niets van vreemde mensen aannemen en nergens met hen meegaan. Snoepjes zijn altijd lekker, maar ik kende de man niet. Hij was een vreemde man.

Toen ging de man naar een ander meisje, en het meisje nam een snoepje van hem aan.

'Is het lekker?' vroeg de vreemde man aan het meisje.

'Ja, heel lekker,' antwoordde het meisje.

De man glimlachte en streelde het meisje over haar hoofd.

'Wil je nog een snoepje?' vroeg hij.

Het meisje knikte.

'Kom dan met mij mee. Dan geef ik je veel lekkere snoepjes. Ik woon niet ver van hier. We zijn zo terug.'

'Goed,' antwoordde het meisje en gaf de man een hand.

'Nee, niet doen! Heeft jouw mama jou niet gezegd dat je niet met vreemde mensen mee mag gaan?' vroeg ik aan haar. *'Ga niet mee!'*

